

SAARÕ EVAR

Vahtsõnõ aig käänd vana latsilaulu pää pääle. Saanis kutsutas suvalist nellä tsõõri-ga pendsiniildjät. A pinne kelgu ette pandminõ om tegu, midä egäüts joba perrä ei tii. Pinikelguga sõit om kah esimuudu lõbu, midä Võrumaal pakva siiä elämä tulnu kats nuurt inemist: Lietaeri Steven (35) ja Quatfassi Esther (34).

Steven om peri flaamikeelitsest Belgiast ja Esther Hollandist. Nä eläse Vahi (Väiku-Haosilla) talun Kalli külän Harglõ kihlkunnan ja pidävä 23 kelgupinni.

Timahavvanõ talv om edimäne, ku Stef ja Esther pakva firmanime Karulas Wolftrail all pinnega sõitmist. Nii kavvõlõ om jõutu pikkä tiid piten: hulga talvi iist vei jalgrattamatk Stef Lapimaalõ. Sääl trehväs tä kelgupinne pidäjide manu tüüle, opsõ är pinne juhtmisõ ja nakaš piniäsandust üle kõgõ armastama.

Viis aastat tagasi matkas tä joba umahindä pinnega Belgiast Eestimaalõ. Võrumaa nakaš miildümä, muuhulgan ka tuuperäst, et tan om hulga ruumi ja talvõl ka küländ pikält lummõ.

Kalli pääl oldas kolmandat aastat ja tan om Stef meelest tõtõstõ hää – pedäjämõts om täüs teid ja tiikeisi, ruumi sõitmisõs om Karula rahvuspargi suunan mitukümmend kilomeetrit. Päämidse veopini omma näil alaska malamuudi, a om ka samojeedi pinne. Ütel malamuudi lital omma parhilla kutsiga, säält tulõ kafalõ tävvendüst ja jääs ka mõni müümises. Kõrraga saa sõitma minnä kolmõ kelguga, pääle sõitu saa tetä ka sanna.

Alaska vormõli startva

Pääkabõl kelgu iin om kõudet jämme kõõ külge, ka kelgu perä om kabлага puu külän kinni. Trammin kabla külge nakkasõ Stef ja Esther ütkaupa kuut pinni ette pandma. Malamuudi omma kõva kafavaistuga ja tüküse ütstõsõga purõlõma. Ketin pini kavvõmban larmasõ nigu jõudva. Kõgõ viimätses pandas ette juhtpini. Kas saa joba minemä? Ei viil, kutsikidõga lita om hinnäst vallalõ tõmmanu ja nuhutatsõ.

juhtpini man. Ketin pini kilgutatsõ. Peremiis tõmbas riikese perä jäl puu külge trammi ja lätt litat kinni pandma.

Lõpus päästetäs kabla ja sõit lätt kõva huuga vallalõ. Kүүdsi alt lindas ijäpurru. «Iijipla!» hõikas Steven ja pini pandva huugu viilgi manu. Munapalu Eeri tarõ kottal tetäs edimäne piätüs. Elläi piät jo sittu ka saama ja tuud joosu päält tetä om väega alandav.

Selgen pinikeelen

Pinnega sõitmisõ man uhjõ ei tunnistõda, kamandaminõ käü suusõnal. Stef pinne jaos om «iijipla!» edesi ja «pou» sais, «dziil!» tähendäs kuralõ ja «prrr!» hääle poolõ. Huu manupandmisõ iist tulõ juhtpinni kittä: «Flenker, Jack!» Ku juhtpini pingutas, sõs ei taha kiäki kuvvõst pinist maaha jäää, kõik tõmbasõ nigu ulli. Rassõ veo aigu omma kõigil pinel hanna lidun.

Ku sõit lätt allamäke ja pere-miis midägi ei kamanda, nõst juhtpini Jack hanna rõngalõ. Perän tulõ jutun vällä, et tuu om halv märk – juhtpini lätt hasarti, tä või mõnõ mõtseläjä takan ajama panda vai tõsõ piniga purõlõma naada. Tagumiidsi rihmu otsan omma alasi paarin lita ja esäne, sääl mäanestki tõmblõmist ei tegüne.

Sõit Kalliperä mõtsateie pääl lätt üle ka mõnõst vähämbäst kundist. Sääl tulõ pinimehel jalassidõ päält maaha ronni ja kelgu perän üles juuskõ. Lumi om sula ja Lapimaal tettü rassõmbat sorti kelk ei joosõ häste. Ku ots kodu poolõ käändäs, tulõ vällä üts pinne ja hobõsidõ ütine juun. Ega elläi ull olõ-i, kodu poolõ lask tä hää meelega ja joosuga.

Tarõ man andas pinele vett lakku ja külälisil om õigus pai tetä. Juhtpini om väega sõbõr, a allasurvat Sprot timä kõrval tüküs võõra kätt naksama. Pini-kari om iks hoobis midägi muud ku ütisk pini. Ütsik pini kaes inemisele alt üles. Pini-kari man või inemine vahel esihindälegi otsa kaema jäää.

Egäpäävane huul

Pääl sõitu tarõ man tiid juv-võn tulõ jutus, kuis nii suurõ pinikaifa üllenpidämine ka om. Ega lihtsä ei olõki, tunnistas Stef. Osa süüki, nigu tsiamass ja lõhe supikogu tulõ peris poodist osta. Hulga api sai Lietaer eläjä-tohtrõ Kinnunen Eve kaudu, kiä edimält ost kutsiga, a perän ai vällä kanaliha ja praakmun-nõ saamisõ Peri kanafarmist. Hollandin olõs saanu poodist aost üle lännüt lihha nii pallu

Saksa sõidi saaniga...

PILDI: SAARÕ EVAR, ERÄKOGO

ku kulus, a mi maal sõõdetäs vist kõik ümbretütedül kujul inemiisile sisse.

Stefiga saa joba ka veidükese cesti kiilt kõnõlda, a häste tä tuud viil ei mõista. «Ütskõrd ma kõnõla!» lupa tä inglüse keelen. A tuu iist om timä talu peris võrumaaturismilidsõ vällänegemisega. Kõrraligun palkmajan om õnnõ üts tarõ, puupliidi pääl tsisises tiikann, nukan sais voki pääl kuutli pinivillaga.

Esther vala tiid tassi ja kõnõ-las, et cestläse omma huvitava. Inemise tundit pääl sõitmast tulõkit piät är arvama, tä või olla külh vaimustusõn, a ei tiika tuud vällä näädädä. Üten sõitnu latsi päält saat arvu, kas miildü vai es miildü. A holland-laisiga võrrõldõn ollõv cestläse rahulidsõmba. Umbõs säändse omma tsänklevide malamuudi pinnega võrrõldõn suurõ valgõ samojeedi pini. Samojeedele ei olõ nii tähtsä hindä kara hulgan masmapandminõ, näid või rahuligult kokku laskõ.

Pinnega ümbrekäümise man

Malamuutõlõ miildüs ka umavaihõl purõlda.

om kõikaig midägi oppi, seletäs Stef. Viisakit pinne või tõisiga aida mängmä laskõ, tapukikka tuud ei saa. Malamuutõlõ om sää-ne hing, et nõrgõmb pini lask hinnäst kasvai är tappa, a alla ei anna. Ütsindä vallalõ lastu pini tege tsiiru mõtsan är, kac-i tõisi poolõgi. A kats vallalist pinni läävä õkva kõrraga mõnõ kuudi manu tüllü norima.

Peräkõrd jätämi hüväste ja

nakkami tütrega tagasi Liina-mäc poolõ sõitma. Tii pääl om aigu märki. Pinnega sõitjil om mi maa ja keele aoluuga pallu tegemist. Soomõst om lövvet kivialinõ (5000 aastat vana) tsiberi siidrepedäjät tett kelgugalas. Siidrepedäjät ei olõ kunagi kasunu muial ku Tsiberin, kolm tuhat kilomeet-ret hummugu puul. Ega tuu jalas iks muud muudu Suumõ

Peremiis tennäs juhtpinni.

es jõvva ku pinikelgu all. Kuimuudu pinimeche uma uurali keele tan masma pan-ni, tuust ei saia sconiaoni peris häste arvu. Vast pidänü keeletiidläse pinnega sõitma kutsma?

Kae ka:
www.karulas-wolftrail.com

Kiri Kaasanist

Võromaa miis SAAREPUU JAANUS läts tüüle Tatarimaalõ Kaasani kanti. Uma Lehe lugõjiilõ jaga tä ummi tähelepanõkit elost täambädsen Vinne riigin.

Edimäne kiri. Sõit Vinnemaalõ

Tan tulõ juttu tuust, midä vahtsõt vai vanna saa Vinnemaal nätä ja kuulda. Ma esi olõ muido Võro puult peri, a ilma piten roitminõ om iks miildünü ja nüüt om sis ots

Vinnemaa poolõ käändnõ. Et saa tüüd tetä ja kalla püüdä ja tuu man vast esiki selgem-bäs, et ku lagja ja vallalõ tuu pallfokitet vinne hing sis periselt om.

Tafna ja Moskva vahel om lin-numassinidõga tuu asi armõdu-gõnõ ja nii sai sis rongi pääl

mintüs. Rongi pääl sai ilostõ, ütõ Võromaalt peri Tafna sõbõr olf viil saatman. Andõ pudõlikõsõ külmärohto ja naasõ tett kardokasalatit viil ütän – tä om muido seto, a hää inemine tuugipoolõst.

No ja olfi minck. Kupeen olli kuun katõ vinne kiilt kõnõlõva meesterahva ja üte naistõrahvaga. Tuu olf inne tulõkit piirakit küdsänü ja paksõ lahkõlõ meile kah tii kõrvalõ. Ei midägi, väega hää piiragu olliva.

Ku üle Narva jõõ saimi, kai viil tulõdõn Narva liina, mis peris illos paistu, a sis olf mõnõs aos ilo läbi – lakjavao-nu maja, purus pestü autoromu

ja vahtsõt keväjät uutva Sosnovski kahrupõdse.

Ega rohkõmb nallä es saa kah ja hummogus ollimi Moskvan, Leningradskii vaksalin peräl.

Vagonist vällä tullõn olli ma muidoki veitkese üllätünü, et mul lippõ ja telekaamõrdõga rahvas vastan olf. Mõtli: hää kül, lipu viil, a telekas om iks joba liig, seldsimche!

No peris ruttu sai muidogi selges, et ega nä sääl mu per-räst olõ õs. Nä oodi Peterburi rongi, millega tulf latsrevolutsionäär Sirõk, kiä kurjõ cestläsi kohtukulli iist paku passi. No ma iks usu, et tuu kull lehvitäs viil siibu ja saa

nätä, mis taast asast tulõ.

Päävä aol ai liinah ummi tüüasju ja õdagus jõudsõ tag-gasi Kaasani vaksalilõ, kost läts Izevski rong. Et rongini olf tunnikõnõ aigu, lätsi puhvõtist läbi ja võtsõ kats võuleibä ja topsi tiid – no seo olf muidogi läbimõtõlmada luksus, mis massõ pia 80 kruuni. Kõtt jäi viil helles, a rohkõmb telli es julgu.

Õnnõs tulf miilde setopois-kõsõ naasõ tettü kardokasalat, mille ma sumadanist vällä kraamsõ ja säälsaman är sei. No olf hää salat, tuud võinu tan puhvõtini müvvä 500 ruublil kilo!

Ja olfi aig kobida rongi

pääl, mis minno viil pia 1000 kilomeetret Krasnaja Poljana poolõ viiä lubasi.

Eräle tahtsõ viil juttu tetä vagunisaatjist ja üldse vinne naistõrahvas-ammõtnigõst.

Noist om kuigi jäänü sääne mulje, et ku näide käest midägi küsümä läät, sis ommava edimält säändse kuva vai nii, a ku mängit veitkese ulli vai hädälist ja pilgutat silmi, nii omgi mõtseläjäst saanu suur ja lahkõ kahrumamma, kiä sinno kõgõ ilma kuva iist hoit ja nigu latsõlõ är seletäs, mis ja kuis.

Seos kõrras kõik. Ku ello ja tervüst andas, kiroda järgmäs-te lehte, mis edesi sai.

